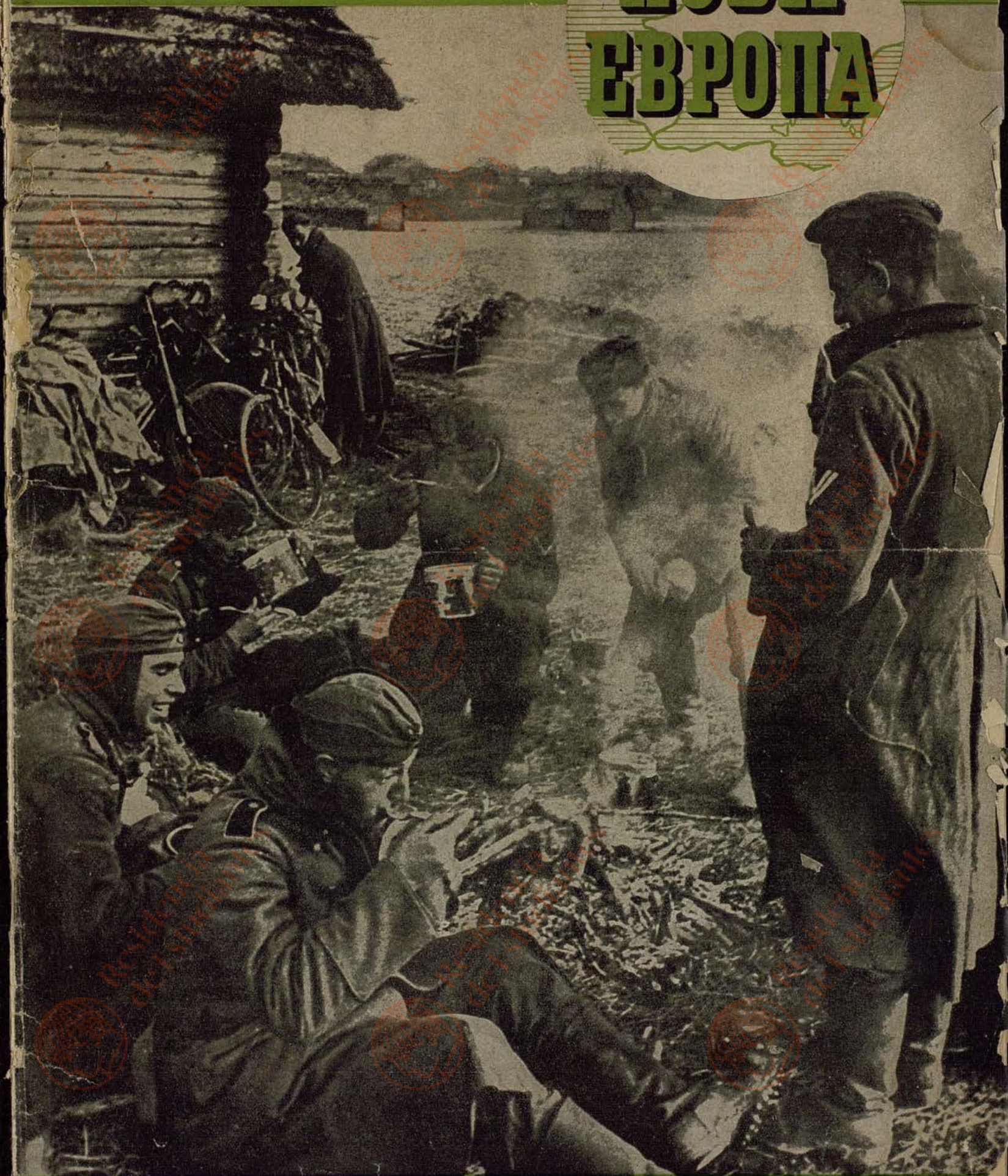

СПИСАНИЕ ЗА НОВО УСТРОЙСТВО

НОВА ЕВРОПА

Нова Европа

Съдържа:

Бждаща Европа обезпечена.....	2	Цигареният въпрос.....	17
Две войни противъ Руеня 1812-1941.....	4	Нощта на сивитъ вълци.....	18
Англо-американскитъ сплетни въ юго-източна Европа.....	7	Културенъ прегледъ:.....	20
За героизма.....	7	Агфаколоръ	
Гривната.....	8	Младежъта дири добрата книга	
Победниятъ походъ на Истокъ и зимата.....	9	Поетически кржжецъ въ залцбургъ	
Британската петролна „политика“ въ Иранъ.....	11	Награди за литература и художество	
Десенъ народностенъ идеализъмъ.....	15	Паметникъ за падналитъ въ о-въ Критъ	
Виена като стопански центъръ.....	16	Домъ за писатели	
		Раздѣла — стихотворение	
		Нова Европа.....	23

Бждаща Европа обезпечена

Както се знае, на 9 ноемврий 1923 г. младото националсоциалистическо движение даде първитъ кръвни жертви въ борба срещу приключването на Свѣтовната война, значи, срещу 9 ноемврий 1918 г., а по-назадъ и срещу 7 ноемврий 1917 г., когато въ Ленинградъ побиха знамето на марксистката диктатура. Гигантскиятъ източенъ походъ завършва драмата на марксизма и осветлява значението на двата 9 ноемврий, презъ които премина Германия.

За трети пътъ презъ тая война говори Фюрерътъ, въ навечерието на 9 ноемврий въ Мюнхенъ, предъ своитъ стари изпитани съратници. Отъ неговата речъ стана ясно и на свѣта, въ какво положение се намира Европа, следъ като германското оржжие изтръгна стратегическото и политическо решение въ източния походъ. Фюрерътъ обрисова драматичното развитие на борбата на Изтокъ и характеризова значението на постигнатитъ

презъ изтеклитъ четири и половина месеца резултати. Картината е наистина поразителна: ние виждаме една Германия, която, заедно съ своитъ съюзници, стои посрѣдъ войната на върха на своята сила и мощъ, следъ като разреши най-големата бойна задача, предъ каквато сж могли да се изпрѣчатъ пълководецъ, народъ и войска. Фюрерътъ каза: „Никого не е бивала разнищена и разбита една огромна империя за по-късо време отколкото тая на Свѣтска Русия“. Така той се и надсмъ надъ противницитъ, които се самозалгватъ или заблуждаватъ другитъ съ понятието „свѣткавична война“. Всеизвестно е, че германското командване никога не е гонило успѣхи за престижъ. Тъ не играятъ никаква роля за германското ржководство, споредъ изричната изява на Фюрера. Но целта на борбата се преследва неумолимо: да се унищожисилата на противника, т. е. неговата бойна сила, и да се лиши отъ

основитъ на своето въоръжение и прехрана. Въ това отношение, вижъ, ще кажемъ ние, нѣщата се развили комай свѣткавично: до къмъ началото на тоя месецъ пленницитъ възлизаха, надъ 3.600.000; военната плячка надъ, 15 хиляди самолета, надъ 22 хиляди танка и надъ 27 хиляди орждия. До тогава, т. е. до момента, въ който Фюрерътъ държи знаменателната си речъ, бж завзета отъ германската войска 1.670.000 кв. км. земя или приблизително колкото 16 България. Въ тѣзи области се намиратъ 60 до 75% отъ всички индустрии и всички суровини, които притежава Свѣтска Русия. Отъ такова поражение не може да се надигне никоя армия, не може и свѣтската. Това се дължи на съгласуваното сътрудничество на всички родове германски войски; вънѣштъ обаче се пада на германската пехота, която показва безподобни постижения.

Може ли нѣкой да се съмнява, че германското ржководство не ще

Фюрерът говори

устъпе да постави въ служба на Германия и Европа тѣзи обширни пространства, съ тѣхните разнородни богатства? Положително никой. За Германия работятъ въ Европа непосредствено 250 милиона, а косвено надъ 350 милиона души. Тѣзи данни стигатъ, за да се схване непобедимостта на Германия. Съ тѣмни предчувствия долавятъ същото и германските противници. Следъ като Америка и Англия загубиха надежда, че Сталинъ може някога да стане господаръ на континента, тѣ се впуснаха въ луда пропаганда, която цели разединението на континента и

отслабването му чрезъ бунтове и размирици. На първо мѣсто надѣватъ се на податливостта на завзетите области. Някои отъ противниците хранятъ по-смѣли и затова още по-смѣлни и детински надежди: тѣ очакватъ революция въ самата Германия. Фюрерътъ не остана дълженъ и на тия отчаяни корабкрушеници Рузвелтъ, Чърчилъ и компания, които по едно време дръзнаха да заплащаватъ съ английско нашествие на континента. Фюрерътъ имъ каза: „Елате, и вие ще се върнете по-бързо, отколкото сте дошли.“ Защото Германия не спи: брѣго-

ветъ срещу Англия сж съвсемъ другояче укрепени, отколкото преди една година. Но Германия се и възбужда. Само че сега Фюрерътъ е съсредоточилъ възбуждението върху нѣколко нарочни области. „Азъ не говоря за числа, но азъ казвамъ само едно: тѣ сами ще ахнатъ като видятъ, съ какво ще се явимъ единъ день.“ Прочее, бързо се изпари английското желание за нашествие. На англичанитѣ остава да се позамислятъ върху последните думи на Фюрера. Що се отнася до размирици въ завзетите области, тамъ германската войска е достатъчно силна, за да се държи къмъ населението повече отъ дружески, но и да пристѣпни къмъ строги мѣрки, когато същото население се подаде на чужди влияния и действа противъ законитѣ на Нова Европа. Разбира се, най-смѣлни се показватъ противниците, когато се надѣватъ на размирици въ самата Германия. Едно че професионалните бунтари сж отдавна избѣгали отвѣдъ океана, но отъ 1933 г. насам сж премахнати и причинитѣ за подобни бунтове. Безъ никакво преувеличение: социално Германия е най-справедливата държава. Тя е гарантъ и примѣръ за бѣдеща социално справедлива Европа. Освенъ това, германскиятъ народъ е обхванатъ организационно отъ едно националсоциалистическо движение, което бди да не се повтори 1918 г. Фюрерътъ заяви: „Никога нѣма да се повтори 1918 г. Германия никога нѣма да капитулира. Последната рота войници на бойното поле ще бѣде германска.“

Виждасе, какво обезпечавабѣдещето на една по-честита Европа непоколебима Германия и самитѣ европейски народи, които все по-ясно ще различаватъ голѣмитѣ континентални задачи отъ дребните спорове. Опрѣнъ на тия сили, Фюрерътъ заяви въ Мюнхенъ: Европа е била и ще остане първиятъ континентъ на земята. Никой не е въ състояние да промѣни хода на историческиятъ събития: ни Руз-

велтъ, ни Чърчилъ, ни Сталинъ, ни двигателната сила задъ тяхъ — световното еврейство. Европа на бждащето е обрисувана въ мюнхенската речъ на Фюрера. Двата основни елемента на нейната сграда сж: обединението на всички ония, които одобряватъ новото уреджане на континента подъ германско ръководство, и смазването и обезвреждането на силата, която представлява най-опасната заплаха не само за тая сграда, но и за по-нататъшното съществуване на европейската култура, унищожението значи на болшевиизма. Естествено, въ Европа предстои да се строи както никога до днесъ, но основ-

нитъ стени на бждащия подобъръ домъ сж вече изградени и се намиратъ въ сигурност, следъ като бѣха сринати тъмнитъ стени, задъ които болшевиизмътъ дебнѣше срещу Европа. Най-обективно погледнато, европейскитъ народи дължатъ благодарностъ на Фюрера и на неговата войска за най-тежкото решение въ досегашния му животъ — както самъ той се изразява — решението на 22 юний т. г., когато започна източниятъ походъ, за да се предотврати едно страотно нападение на болшевиизката мощъ надъ Европа. Тѣ ще му бждатъ благодарни и за решението му да постави обшир-

нитъ източни земи въ служба на Германия и останалитъ европейски народи. Самото обстоятелство дори, че тамошнитъ природни богатства нѣма вече да се използватъ за оржисие, предназначено за най-жестока борба срещу Европа, може да внесе успокоение въ душата на европейския човѣкъ: бждащето на Европа е обезпечено.

Пълна е сигурността на Фюрера и германския народъ въ окончателната победа: нека припомнимъ само лаконичнитъ му думи къмъ падналитъ презъ Съветовната война германци: „Другари, и все пакъ вие победихте“.

ДВЕ ВОЙНИ ПРОТИВЪ РУСИЯ 1812-1941

Отъ П. Хазе

о. з. генералъ отъ артилерията

Походътъ на Наполеона срещу Русия бѣ насоченъ, въ края на краищата, както и днешната война на Германия, срещу Англия. Англия бѣше потисникъ на Европа и особенъ врагъ на Франция, срещу която води повече отъ 100 години война. Наполеонъ виждаше въ пълното откъсване на Англия отъ европейската континентална търговия, сръдството, съ което можеше да преклони трудно достигаемия върху острова британски народъ и да отстрани английското ностойничество надъ Европа. Тази континентална блокада можеше да бжде ефикасна, само ако и Русия се присъедини къмъ нея, а понеже и тя не желаше да се откаже доброволно отъ своята търговия съ Англия, особено следъ затваряне на другитъ европейски граници, на Наполеона не оставаше нищо друго, освенъ пхтя къмъ насилието.

И германското нападение надъ Русия бѣше необходимо, покрай защитата на Европа срещу болшевиизма, за достигане на крайната победа. Съветската войска, снабдена съ най-фантастични и модерни моторизирани оржжия, не бѣше установена случайно по границитъ на Германския Райхъ, и Съветска Русия не безъ замисълъ използва германското обвързване на западъ, за да присъедини

къмъ себе си балтийскитъ страни, половинъ Финландия, половинъ Полша и цѣла Бесарабия, като при това възнамѣряше да присъедини и други области. Сжщо така, презъ пролѣтътъ 1939 г., на конгреса на комунистическата партия, Сталинъ заяви, че Съветскитъ Съюзъ остава само временно неутраленъ: когато дветъ страни се изтопятъ, Съветска Русия ще наложи своята воля на народитъ. Тѣзи планове на Сталина, които, естествено, включваха въ себе си и болшевиизирането на Германия и Европа, не останаха чужди за далновидния погледъ на Фюрера, поради което той опредѣли срока за разчистване на смѣтнитъ между болшевиизма и националь-социализма.

Въ това отношение, значи, ние можемъ да сравнимъ положението отъ 1812 г. съ това отъ днесъ. И въ двата случая войната бѣше необходима, не само заради Русия, но и заради Англия и трѣбваше да бжде водена. Обаче, още съ започването на двата похода, сравнението става невъзможно. Всички стратегически възможности сж съвсемъ различни, дори противоположни.

Въ 1812 г. силата на Русия се криеше въ нейната необятност и липса на пхтища и въ нейното неизчерпаемо население, което макаръ и на първо

време немобилизирано, представяше за тогавашните изисквания на войната една огромна, при нужда лесно обучаем, похотна резерва, както и въ нейните безбройни, винаги войнствени казашки дружини. Въ противоположност на това, „великата армия“ на Наполеона, съ своите половин милион войници бѣше, наистина, за тогавашното време най-големата войска, отъ която, обаче, съ продължаването на похода къмъ Изтокъ се отдѣляха постоянно части за осигуряване на разраствания се постоянно етапъ. Този продоволствен пѣтъ водѣше отъ Франция презъ цѣлата дължина на победенитѣ, но неприятелски настроени германски държави, и следъ това презъ Полша и Русия. Тогава нѣмаше желѣзници, автомобили, телеграфи и телефони; въ Германия имаше малко удобни, а въ Полша и Русия, съвсемъ неудобни пѣтища.

Тази голѣма войска се движеше въ дълга колона презъ Варшава къмъ Вилна и по-натѣтъкъ къмъ Смоленскъ, безъ да срещне съпротива, при това, обаче, постоянно обезпокоявана въ дългитѣ си флангове отъ казашки дружини, които, избѣгвайки всѣкаква сериозна борба, се появяваха винаги ненадейно. Едва при Смоленскъ рускитѣ войски излѣзоха насреща, за да бждатъ разбити, следъ упорита съпротива, отъ превъзхождащата ги по брой и военно ръководство френска войска. Руснацитѣ

отстъпиха, назадъ, обаче опитътъ на Наполеона, да ги унищожи съ застигащо преследване, се осуети отъ преумората на войскитѣ му. Въ тази борба Наполеонъ все още имаше числено превъзходство. Въ решителното сражение при Бородино броятъ на биещитѣ се войски се бѣ вече изравнилъ. Подобрятъ пълководецъ отново изтѣгна победата. За втори пѣтъ на разбититѣ руснаци се удаде, да се спасятъ отъ пълно унищожение. Презъ нощта тѣ отстъпиха на югъ и предоставиха Москва на врага. Тукъ, обаче, последва катастрофата. Къмъ срѣдата на септемврий Наполеонъ навлѣзе съ частъ отъ своитѣ войски въ Москва, но още същата нощъ Москва бѣ обхваната отъ пламъци, помпѣтъ разрушени, пожарогасителнитѣ уреди изчезнали, дървенитѣ къщи на грамадния градъ горѣха като книга. Много хиляди войници и коне отъ французката войска намѣриха смъртта си въ пламѣцитѣ, а всички дрехи и оржжия, хранителни припаси, мунции и военни съоръжения бидоха унищожени. Нападенията надъ дългата, слаба продоволствена линия, надъ квартиритѣ и бивацитѣ, обаче, ставаха все по-чести и по-чувствителни. Последствията бѣха гладъ и болести вследствие недостатъчно облѣкло и храна. Броятъ на войницѣ намаляваше бързо. Продължаването на войната ставаше невъзможно и остатѣцитѣ отъ гордата войска се оттеглиха на западъ.

Фюрерътъ е всѣкога при своитѣ войници, но и тѣ сж при него

Foto: H. Hoffmann

Германският тежък крайцер „Адмирал Шеер“, под командата на капитан Кранке, след дълги успешни действия в северния и южния Атлантически океан завърна в един германски укрепен пункт. Той е потопил общо 152.000 бр. р. т., между които един църковен кораб с 80.000 бр. р. т. Горната снимка е на капитан Кранке.

Тази кжса война между Наполеона и Русия, която има такива решителни последици от съвременно-историческо значение, не засягна никак останалата част на Русия. Царят се намираше, почти през цялата война, в Петербург, необезпокояван от нищо.

Колко много се различава днешното военно ръководство от тогава! Тогава беше само една войска от 500.000 души на френска страна, която назоваваха с страхопочитание „велика армия“, от другата страна, може би, само 100.000 руснаци, които в последствие станаха повече. Днес имаме една концентрация на болшевишки войски повече от 6 милиона души по западната съветска граница, от Финландския залив до Черно-море, снабдени с наводжани до сега количества от самолети, танкове и оръжия, готови за внезапно нападение над Германския Райх. Фюрерът изпревари лежащата в тези концентрирани съветски сили страшна опасност чрез внезапно нападение, но за това бяха необходими предварително основни размисления и подготовка, както и най-голяма бързина.

Грамадната съветска войска, както всяка мо-

дерна войска, е зависима от непрекъснатото допълване на своите сложни оръжия и принадлежащите количества и муниции и моторни горивни материали. Тяхното производство, обаче, е свързано с известни индустриални центрове, а те, пък, са зависими от наличността на редица основни материали, като желязо, въглища и петрол. Повече от половината на съветската военна индустрия се намира в Украйна, Ленинград и Москва и тяхната най-близка околност. Отстъпването на тези западни области от огромната държава се равнява на отказването от тези военно-индустриални области, което, от своя страна, означава съществено намаление на бойната сила. След първите, твърди удари, които болшевиките трябваше да поемат още с започването на похода, те изгубиха междувременно толкова много самолети и моторни коли, толкова много оръжия и автоматични оръжия, щото станаха неотложно зависими от пълния производствен потенциал на общата си оръжейна индустрия. Така, за тях не остана избор. Трябваше да устояват, че са просто принудени да защитават с всички сили Украйна, Ленинград и Москва и да се простят с всяка мисъл за отстъпление по системата от 1812 год.

Така се достигна, след първите гранични сражения, до големите обхватни битки при Умань и Смоленск, до обкръжаването на Ленинград, до страхотното обкръжително сражение, източно от Киев, в чийто развой Съветският Съюз загуби цялата индустриална област на Украйна, и до най-големите обкръжителни битки на световната история пред Вязма и Брянск.

Съ това най-добрите съветски войски бидоха унищожени, техните моторизирани оръжия сведени до дребна част от първоначалното им число и муниционните запаси изхабени. Това, което сега Съветският Съюз ще хвърля в боя, може би, ще е огромно по брой на войниците, обаче, въпреки всички британски и американски помощи, няма да бъде от решително значение. Мощта на германската военна индустрия, обаче, е още повече засилена от новите завоевания. Гъстата желязопътна мрежа в западната част на Съветския съюз стои на разположение за германските войски транспорти и тяхното снабдяване, докато съветските войници трябва да се задоволяват само с редките желязопътни линии на изток. Постоянното и успешно водене на германските операции не може да бъде повече възпрепятствувано.

Докато снабдяването на френските войски се извършваше почти изключително по линията Варшава—Вилна—Смоленск—Москва и поради това беше много лесно уязвимо от партизанската война на казашките дружини, германското снабдяване напредва по цялата ширина на фронта и се осигурява в голем размах от една свършена организация на моторното дело и от веднага отпочнатия и доведен почти до бойната линия строеж на пътища и възобновяване на желязопътните линии в новозавзетите области.

Англо-американският сплетни въ юго-източна Европа

Едновременно съ постепенното народностно пробуждане въ юго-източните европейски страни и редицата свѣткавични победи на германската военна мощъ, чуждата по пространство Англия и стоящиятъ задъ нея еврейски финансиста губѣха все повече и повече почва въ тая частъ отъ материка. Тогава тѣ започнаха да правятъ всевъзможни опити за намѣса въ вътрешно-политическия животъ на тия държави, да прѣчатъ на започнатото отъ тѣхъ преустройство дѣло и да миниратъ по такъвъ начинъ тѣхния редъ и спокойствие. Всичко това, разбира се, по околни пжтища и презъ задни врати. Американскиятъ посолства, останали още въ нѣкои отъ югоизточните земи, често подкрепѣха англо-еврейскиятъ сплетни така открито и безсрамно, че, напр., Хърватско се видѣ принудено, чисто и просто, да изгони отъ страната американския посланикъ, заедно съ всичкитъ му чиновници.

Зрънца

За героизъма

Той нѣкога бѣше качество на личността и можеше да се притежава само отъ личността. Тогава героизмътъ създаде имена. После той стана задача на възпитанието и имената на героитъ отстъпиха мѣсто на имената на народитъ.

Нѣкога героизмътъ лежеше върху смѣлостта на отдѣлната, личностъ, после върху качества на народитъ, а днесъ въ основата на героизма лежи съзнанието за неговата потребностъ. Героизмътъ е вече култура. Той е само съзнание за превъзходство.

Д. Бр.

Въ Румѣния се наблюдаваше съ явно недоволство обстоятелството, че различни изгонени отъ държавната полиция лица, които се числѣха преди къмъ състава на английското посолство, скоро следъ това шарѣха отново изъ страната, но вече не като поданици на Негово Величество Британския Императоръ, а като американски граждани. Букурешкото посолство на С. А. Д. имъ бѣ издало за тая целъ нарочни американски паспорти.

Въ България, обаче, вилитането на С. А. Д. въ вътрешнитъ работи на страната отиваше и отива до толкова далечъ, щото неотдавна едва ли не се стигна до дипломатически скандалъ, презъ време на приемъ, който американскиятъ пълномощенъ министъръ въ София даде на българскиятъ журналисти. Че скандалъ бѣ предотвратенъ, трѣбва да се благодари изключително на преводача, който умѣло избѣгна да предаде дума по дума словото на посланика, като смегчи или изобщо пропусна ония неприлични и некачествени изрази, съ които последниятъ си бѣше позволилъ да кори държавното на българския печатъ.

Колкото лесно обяснимо е озлоблението на Англия и на нейнитъ американски и еврейски съюзници поради загубата на такова доходно мѣсто, отъ една страна, толкова по-малко, отъ друга, южно-европейскиятъ народи сж склонни да понасятъ безропотно непрестаннитъ клюки и опити за смущение въ тѣхния вътрешенъ животъ, които предприематъ постоянно английскиятъ и напоследъкъ американскиятъ предавателъ.

Красноречивъ примѣръ за начина, по който англо-американската лъжлива пропаганда се опитва да отрови приятелскиятъ отношения между югоизточните европейски страни бѣ неотдавнашното съобщение на „Асошейтедъ пресъ“, пратено отъ париградския му дописникъ. Въ тоя

измисленъ отъ първата до последна дума доносъ се казваше, че турското правителство било изгонило известенъ брой унгарски младежи, които съ противодържавно то си поведение започнали да застрашаватъ спокойствието въ Турция. Тѣй като всичко това бѣ направено съ явния стремежъ да се създаде състояние на напрежение и недовѣрие между правителствата на дветъ държави, унгарскиятъ вестници взѣха най-остро отношение спрямо умишленитъ твърдения. При това бѣ припомнено съ нескрита възмута и за други лъжливи съобщения на сжщото довѣрено лице, въ нѣкои отъ които дори се твърдѣше, че градоветъ Буда-Пеща, Спегединъ и Фюнфирхъ били съвсемъ разрушени отъ въздушни бомбардировки. Особено сполучлива е забележката на будапешенския вестникъ „Хетфю“ относно до тия изтъркани способности на англо-американската пропаганда: „Демократическата осведомителна служба е била изобщо винаги скарана съ истината. Обаче, откакъ положението на болшевикитъ започна явно все повече и повече да се влошава, нейнитъ съобщения сж изтъкани изключително само отъ лъжа и отровна умишлъ. Ние познаваме добре тия вестникарски похвати и сме твърдо убедени, че въ нова Европа тѣ не биха могли въ никой случай да разчитатъ ни на най-малкъ успехъ.“

Анкарскиятъ представител на „Ню-Йоркъ Таймсъ“ получи сжщо подобна плѣсница отъ букурешкия вестникъ „Универсулъ“. Тоя пжтъ се касаеше до едно лъжливо съобщение, съ което споменатиятъ дописникъ твърдѣше, че въ Румѣния владѣла всеобща изнуреностъ отъ войната и че постоянни саботажки срещу германската войска били на дневенъ редъ. Ето какво пише по сжщия случай другъ румънски вестникъ „Виата“ върху

англо-американо-еврейският лъж: „Позната особеност на американският журналист е да се занимават с нъща, от които нищо не разбират. Тъхната дейност, освен това, е особено вредна и коварна, тъй като те кръстосват света с единствена цел да бранят благоденствието на еврейщината. Това засяга особено „Ню-Йорк Таймс“, понеже неговият дописник съобщава само новини, чути от Тел Авив. Ръководното съсловие на Америка е така дълбоко пропито от еврейски дух, че не е повече въ състояние да оцени един народ по неговата култура, просвѣтеност и идеали, а само по отношението му към еврейщината. Не щѣ и съмнение, че тия еврейопоклонници понасят твърде болезнено загубата на Одеса, едно от най-големите еврейски сръдища.“

Съ остри думи се опълчва българският вестник „Нова вечер“ срещу зълчната насъсквателна дейност на еврейна Агронски, който също така използва безпристрастното гостоприемство на Турция за своите безплодни опити да разстрои добросъседските връзки между балканските страни: „Господин Агрон-

ски нѣма изглежда друга задача, освен да задоволява жаждата за сензации на американските гангстери.“

Словашкият печат се защитава най-решително срещу разпространения от бостонския предавател безогледни лъжи, според които словашките войски на тълпи се присъединявали към болшевиките, и пише, че на подобни отвратителни клевети може да се отговори само с израз на безкрайно презрение и отвращение. Плутократическите подбуждатели на войната изгубиха играта и въ Гърция, след като народът разбра, колко пари струва англо-американската помощ. Впрочем, политическият престъпник Чърчилъ направи последно усилие да все не съгласие, недоволство и разложение верѣдъ гръцкото население, чрез послание до избѣгалия председател Цудеросъ, обаче сегашният председател на републиката му даде такъв отговоръ, който ще му отнеме завинаги желанието да предприема въ бъдеще подобни пропагандни опити.

От всичко това става ясно, че югоизточните държави сванаха

върно нечестната игра на Англия и нейните американо-еврейски съюзници. Тъхната пѣсень въ това географско пространство е вече изпѣта. По пѣтя презъ американските посолства, печат и предаватели не ще може да бѣде възвръната изгубената балканска позиция. Колкото по-продължително очите на югоизточните народи гледат преустройството на своите страни въ духа на нова Европа, толкова побледенъ става у тяхъ споменътъ за англо-плутократическото господство на Балкана. Той изчезва като нѣкакъв лошъ сънъ, който, за жалостъ, твърде дълго смущаваше живота на тия добри, трудолюбиви и по начало мирни народи.

Нашъ разказъ.

Трибуната

отъ Карлъ Кцелъ

Това бѣше въ Лима, столицата на Перу. Консултътъ Естебанъ Берада и Мойлътъ заедно съ своята приятелка Мануелита напуснаха сепарето на увеселителното заведение „Жакенъ“. Келнерътъ Йозе хвърли доволенъ погледъ върху масата, където стоеха шестъ празни шишета отъ сектъ, взе чаша и си налѣ отъ седмото, което не бѣше допито и после самодоволно изтри устните си съ една сервиетка отъ същата маса. Въ този моментъ, обаче, той остана като гръмнатъ: подъ сервиетката блѣсна блестяща брилянтна гривна. Въ следващия мигъ, търговскиятъ му нюхъ оцени това съкровище на две хиляди злата, и въ въображението му блѣсна

иллюзията на едно златно бѣдеще. Въ този моментъ, обаче, въ коридора отекнаха стъпките и гласа на Емануелита, който водѣше къмъ сепарето.

Какво трѣбваше да се прави? Йозе нѣмаше много време да мисли. Той бърже постави сервиетката на същото мѣсто и съ елегантно подхвърляне пхна гривната задъ стоящото огледало. Консултътъ и Мануелита се показаха въ сепарето.

Положението бѣше твърде заплетено. Йозе, може би за стотенъ пѣтъ вече повтаряше, че той не се е доближавалъ още до масата и, като доказателство, сочеше оставения бакшишъ на масата, който стоеше непожтнатъ. Той се кълнѣше предъ консула, предъ касиера и предъ своите колеги, после предъ директора и най-после предъ патрона и собственика на голѣмото заведение „Жакенъ“.

Но какво можеше да помогне всичко това? Никой не му вѣрваше, макаръ всичките шефове да бѣха доволни отъ неговата работа и неговата честност. Тази дяволска Мануелита направи така, щото работитѣ се ускориша. Безъ много да му мисли тя направи повика полицията.

ПОБЕДНИЯТЪ ПОХОДЪ НА ИЗТОКЪ И ЗИМАТА

Дълго време вече понятието „генералъ Зима“ заема първено място въ британската пропаганда. Англичанитѣ бѣха твърдо увѣрени, че ще дойде време презъ зимата, когато на Изтокъ не ще бждатъ възможни никакви военни действия отъ по-значителенъ размѣръ. Тукъ се крепѣше и тяхната надежда, че на германскитѣ войски би убѣждали занаяпредъ ония успѣхи, които тѣ не биха могли да завоюватъ до известенъ опредѣленъ отъ Лондонъ срокъ.

Подобно предположение се опровергава, обаче, както отъ природата на Изтока така и отъ основнитѣ условия на военнитѣ действия. Презъ 1914 година Хинденбургъ и Лудендорфъ започнаха на 11 ноември между Варта и Висла голѣмо нападение, което германскитѣ дивизии поведахъ съ необикновенъ победоносенъ устремъ, срещу прочутия „валкъ“ на Великия князь Николай Николаевича, отъ границата на провинцията Позенъ, за да до-

стигнатъ на 6 декември Лодзъ, днесъ Лицманцадтъ, а на 15 декември Ловичъ, предъ вратитѣ на Варшава. Страшната руска зима вилнѣеше отдавна. Твърде естествено офанзивнитѣ войски трѣбваше да преодоляватъ огромни прѣчки и трудности. И тѣ ги понесоха. Защото знаеха, че само унищожението на неприятеля можеше да спаси германскитѣ източни провинции. Поради това тѣ се сражаваха съ несломима издържливостъ и въ снѣгъ и въ ледъ, при което, обстоятелството, че непроходимитѣ и разкаляни отъ есенния дъждъ пѣтици бѣха замръзнали, се оказа дори благоприятно. Така, презъ декември 1914 година Хинденбургъ спечели голѣма победа при джгата на Висла, която четвъртъ въкъ по-късно трѣбваше да стане поле на нови исторически битки. Той победи сжщо презъ февруарий 1915 въ голѣмата зимна битка при Мазурскитѣ езера, въпрѣки невъобразимия студъ. Царѣтъ изгуби

въ Полша четвъртъ милионъ войници и още толкова почти въ Източна Прусия. Нито мразѣтъ, нито зимнитѣ величи не бѣха въ състояние да спратъ германскитѣ нападения. Разгромѣтъ на рускитѣ офанзивни войски, започнатъ презъ есента на 1914 година при Таненбергъ, бѣ почти завършенъ чрезъ голѣмитѣ зимни походи отъ ноември 1914 до февруарий 1915 година. „Генералъ Зима“ не можеше да имъ помогне.

Въпрѣки тоя необоримъ изводъ, биха се все пакъ намѣрили помнителни личности, които да се запитатъ, дали това, което бѣ все още възможно при джгата на Висла и северно отъ Мазуритѣ, не би се оказало непостижимо въ по-отдалечения изтокъ на безбрѣжната руска земя. Защо тогава спрѣ офанзивата отъ 1915 година, която можеше съ положителностъ да постигне пълненъ разгромъ на многобройния руски неприятель? Защо тогава генералъ Фалкенхайнъ, който имаше общото ръководство на воен-

Явиха се трима чиновници и започнаха своето старателно претърсване. Йозе бѣ изпратенъ въ една стая и тамъ го претърсиха отъ главата до петитѣ. Другитѣ двама полицаи претърсваха сепарето.

Никакъ не бѣше приятно за Йозе да стои очи срещу очи съ претърсвачитѣ. Дългата му опитностъ изъ различни сепарета все пакъ му помогна да се прикрие, но въпрѣки това, той почувствува какъ по гърба му запълзѣха студени капки потъ, когато влѣзе комисарѣтъ и му заповѣда да напусне тази стая. Въ стаята бѣха вече влѣзнали шефѣтъ на заведението и консултѣ. Комисарѣтъ се изпречи предъ тримата и взе думата:

„Господа, предъ насъ стои единъ деликатенъ случай! Ние неоснователно хвърлихме всичката вина върху Йозе Родригесъ. Ние прегледахме цѣлото му облѣкло, тѣлото му, но всичко е безъ резултатъ. Следъ като се увѣрихме, че тази скжпоценностъ не у него, претърсихме и малката стаичка. Сжщо така и въ нея не намѣрихме нищо. Това ви заявявамъ най-тържествено. Тази гривна не се намира нито у Йозе, нито пъкъ е загубена въ сепарето.

„Но, . . .“, направи опитъ за протестъ консултѣ, обаче чиновникѣтъ го изпревари:

„Може би, каза той, следъ като прекара погледъ надъ празнитѣ стѣкла отъ шампанско“, може би г-нъ консултѣ да е жертва на своето опиянение . . . Всеѣки случай, азъ искамъ да се извиня предъ Йозе и моля г-нъ консула да последва моя примѣръ.“

Комисарѣтъ подаде братски ржка на Йозе и си отиде. Йозе се отпусна върху единъ столъ и започна да хълца отъ една страна отъ радостъ, че е можалъ да спаси ценността, а отъ друга — той знаеше отъ опитъ, че сълзитѣ, макаръ да не сж въ такова положение нѣкаква скжпоценностъ, но все пакъ тѣ му помагаша единъ видъ като бакшишъ.

Той прие извинението на консула съ известно пренебрѣжение и следъ като всички господа напуснаха стаята, побърза къмъ сепарето, влѣзе и тихичко затвори вратата. Той се спусна къмъ огледалото и съ удивителна сръжностъ бръгна задъ огледалото, кждето бѣше сложилъ скжпоценността, и кждето мислѣше, че научнитѣ методи на полицейския комисаръ не ще я откриятъ.

Но Йозе остана като вцепненъ. Той бѣше подценилъ сръжността на комисаря. Мѣстото бѣше праздно и гривната бѣше изчезнала.

нитъ действия, спрѣ точно въ она мигъ, когато противникътъ бѣ вече почти съвсемъ изтощенъ отъ непрестаннитъ петъ-месеци боеве и всѣка минута можеше да се сгромоляса. Не бѣ ли зимата, не бѣли непоносимо лошото време, което направи немислими каквито и да било по-нататъшни действия отвѣждъ Букъ и Неманъ? Не, континенталниятъ климатъ при Висла е сжицията както при Пинскитъ блатъ. Не зимата съ мразъ и снѣгъ попрѣчи да бждатъ окончателно разгромени царекитъ войски, които месеци наредъ търпѣха нови и нови поражения. Съвсемъ други причини и обстоятелства, които подчертаватъ ясно сжжествената разлика между тогавашното и сегашно военно положение, принудиха германцитъ да спратъ нападението си, които тѣхъ проведеха съ невиджанъ за времето победенъ ходъ отъ краковъ до Припѣтъ и отъ източната пруска граница до Березина.

Първо, французитъ започнаха на 25 септемврий 1915 год. голѣмо нападение въ Шампанъ, което поне въ началото съвсемъ не бѣ така безнадеждно. Отъ друга страна, трѣбваше да се помогне на източения вече турски съюзникъ. На 6 октомврий започна офанзивата срещу Сърбия — истински зименъ походъ, съ всички затруднения, които биха могли да изпречатъ снѣгътъ и ледътъ особено въ подобна чисто планинска страна. Германското военно ръководство трѣбваше да се съобразява съ моногифронтовата война, въ която императорска Германия бѣ изпаднала. То нѣмаше тая щастлива възможностъ да съсредоточава цялото си внимание само върху една единствена бойна задача, както военното ръководство на днешния Райхъ. Неприятелътъ, който нападнае едновременно и на Западъ и при Галиполи, опредѣляше и хода на събитията по източния фронтъ. Тогавъ Европа не бѣ въ германски ръце, както днесъ. Германия не успѣ презъ 1914 година да разгрои първо Франция и освободи Балкана преди да започне реши-

телна борба съ царската войска. Гърбътъ на Фалкенхайна не бѣ свободенъ, неговитъ крила не бѣха защитени. Ето защо той не продължи зимната офанзива на Изтокъ върху, че изгледитъ за пълно унищожаване на неприятеля бѣха така очевидни, както никога по нѣкой отъ останалитъ бойни фронтове.

Разбира се, трѣбва да признаемъ, че началникътъ на германския генераленъ щабъ презъ първитъ две години на Свѣтовната война прекари съ известна лекота решителния походъ срещу царска Русия — както поддържатъ военно-научнитъ критики на тогавашнитъ исторически събития. И, ако разгледаме по-подробно подбудитъ, които сж влияели върху решенията на германското военно ръководство преди четвъртъ вѣкъ, ще видимъ ясно, каква неизмѣрима разлика сжжествува между вътрешната народностна сила на императорска и тая на национал-социалистическа Германия. Генералъ фелдмаршалъ фонъ Хинденбургъ, като главнокомандващъ на изтокъ, си бѣ поставилъ, въ сътрудничество съ генералъ Лудендорфа, за целъ въ она великанска борба, не само да нанесе пълно унищожително поражение на неприятеля, а и чрезъ него да сломи и отстрани окончателно Русия, за да реши по такъвъ начинъ изхода на цялата война. "Обаче Фалкенхайнъ, довѣренникътъ на Вилхелма II, счѣте всичко това за неизпълнимо. Той отхвърли изрично дори самата мисълъ да се преследва по-нататъкъ желаната отъ Хинденбурга окончателна развръзка въ борбата срещу източния „колосъ" — както самъ се изказва въ своя дневникъ. На възраженията на източния главнокомандващъ той отговори на 8 октомврий 1915, че „е невъзможно да бжде действително победенъ единъ неприятелъ, който е твърдо решенъ, безъ огледъ на пространствени, материални и човѣшки загуби непрестанно да отстъпва и който при това разполага съ обширната руска земя задъ гърба си." И тъй, той се обяви решително противъ

най-настоятелното искане на Хинденбурга и Лудендорфа да се проведе голѣмо обградно движение презъ Минскъ на северъ и презъ Ровно на югъ, дълбоко въ неприятелския тилъ, не само поради отеженото положение по другитъ фронтове, но и по начало. Противно на това, той се стремѣше изключително къмъ „по-значими мѣстни успѣхи, които биха направили руситъ безвредни за известенъ необходимъ срокъ време."

Следователно, собствената умѣреностъ и предпазливостъ, системата на малки подпомагания, а не страшната зима, предотвратиха развръзката презъ 1915 година. Маловѣрници опредѣляха тогава действията и тѣхнитъ цели. Тѣ отклониха тогава и последното решително въздействие на германската победа. Най-високо отговорнитъ не можеха да оценятъ както трѣбва постиженията на германскитъ войски. Едва комунистическата революция презъ 1917 год. имъ разкри, колко чувствително германскитъ победи отъ 1915 сж раздрусали руското царство.

Коренно различно е положението презъ 1941 год. Какво би станало съ Германия, какво би станало съ Европа, ако и днесъ се вървѣше, че възможноститъ за успѣхъ на офанзивно действие къмъ Изтокъ сж твърде ограничени. Германия не само разби огромнитъ войски на неприятеля, както презъ Свѣтовната война — който тоя пътъ не успѣ да приложи отстъпателната тактика на князь Николаевича — а нейнитъ войски проникнаха дълбоко въ самото сърдце на вражеската страна и заеха промишленитъ ѝ срѣдища. Тѣ покориша „огромнитъ пространства на широка Русия" — както се изразяваше Фалкенхайнъ. Тѣ сложиха бързо ръка върху суровитъ вещества необходими за въоръжението и продоволствието на противника. Презъ Свѣтовната война германскитъ войски проникнаха въ Донецкия басейнъ и Кримъ едва презъ зимата на 1918 година — при

сжия суровъ студъ и неблаго-приятни годишни времена, както днесъ. Две години закъснение! Тогава се дочака рускиятъ разгромъ, вмѣсто да се ускори неговото идване, доколкото това бѣше отъ значение за окончателната раз-вързка на западъ. Презъ лѣтото и есента на 1941 година, обаче, той бѣ докаранъ съ единъ един-

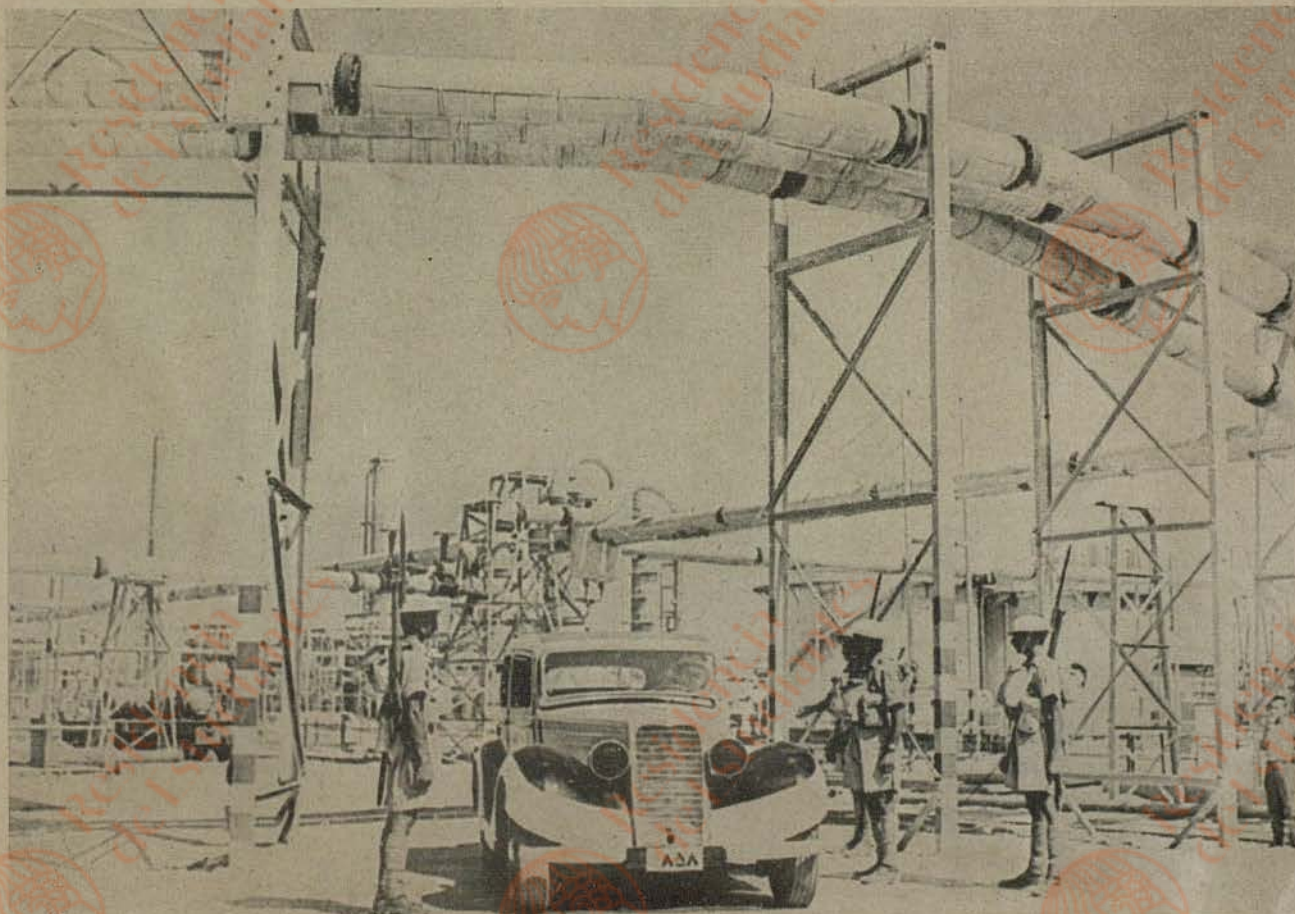

ственъ смѣлъ ударъ. Презъ октом-врий 1941 година германското военно ръководство разбра, че борбата е вече решена и си извади необходимитъ заключения. И Съветскиятъ съюзъ не ще убѣгне въ никой случай отъ това, което следва. Ледътъ и снягътъ, които полека-лека сковаватъ долините на Истока не ще му помогнатъ.

Британската петролна „политика“ въ Иранъ

Когато болшевикитъ се увлѣкоха въ безопасното иранско приключение, въ разгара на катастрофата по западния фронтъ, надѣваха се, че съ това ще си осигурятъ подвозни пжтица за англо-американскитъ доставки. Естествено, англичанитъ не оста-виха безъ подкрѣпа тази измамна надежда, защото знаеха, че въ единъ такъвъ критиченъ моментъ, болшевикитъ не ще могатъ да преследватъ друга целъ, обаче това ново разширяване на войната, се напълно покриваше съ английскитъ домогвания къмъ иранския петролъ.

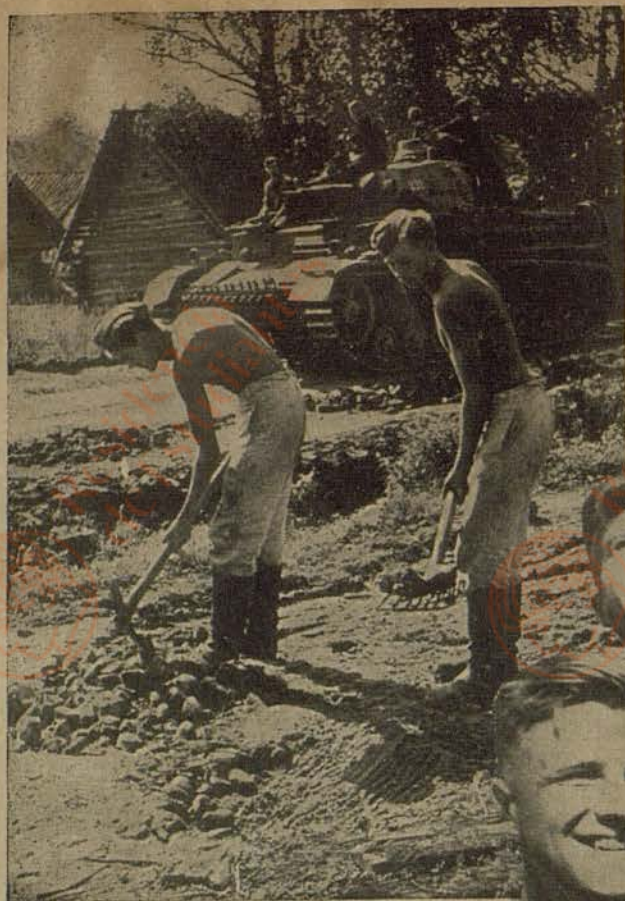
Въ сжщностъ Англия владѣе косвено иранския петролъ отъ четири десетилѣтия насамъ, именно отъ момента, когато бѣ основано Англо-персий-ското петролно дружество, което откупи въ 1901 год. дадената на единъ австралийски инженеръ концесия за петрола. Последната персийска ди-настия бѣше твърде слаба, за да наложи на това дружество, задъ което стои английското адмирал-тейство, стриктното спазване на концесионнитъ условия. Тази династия не можѣ да предотврати сключения, по починъ на Чърчилъ, договоръ между

Иранския петролопроводъ

ГЕРМАНСКАТА ТРУДОВА ПОВИННОСТЪ

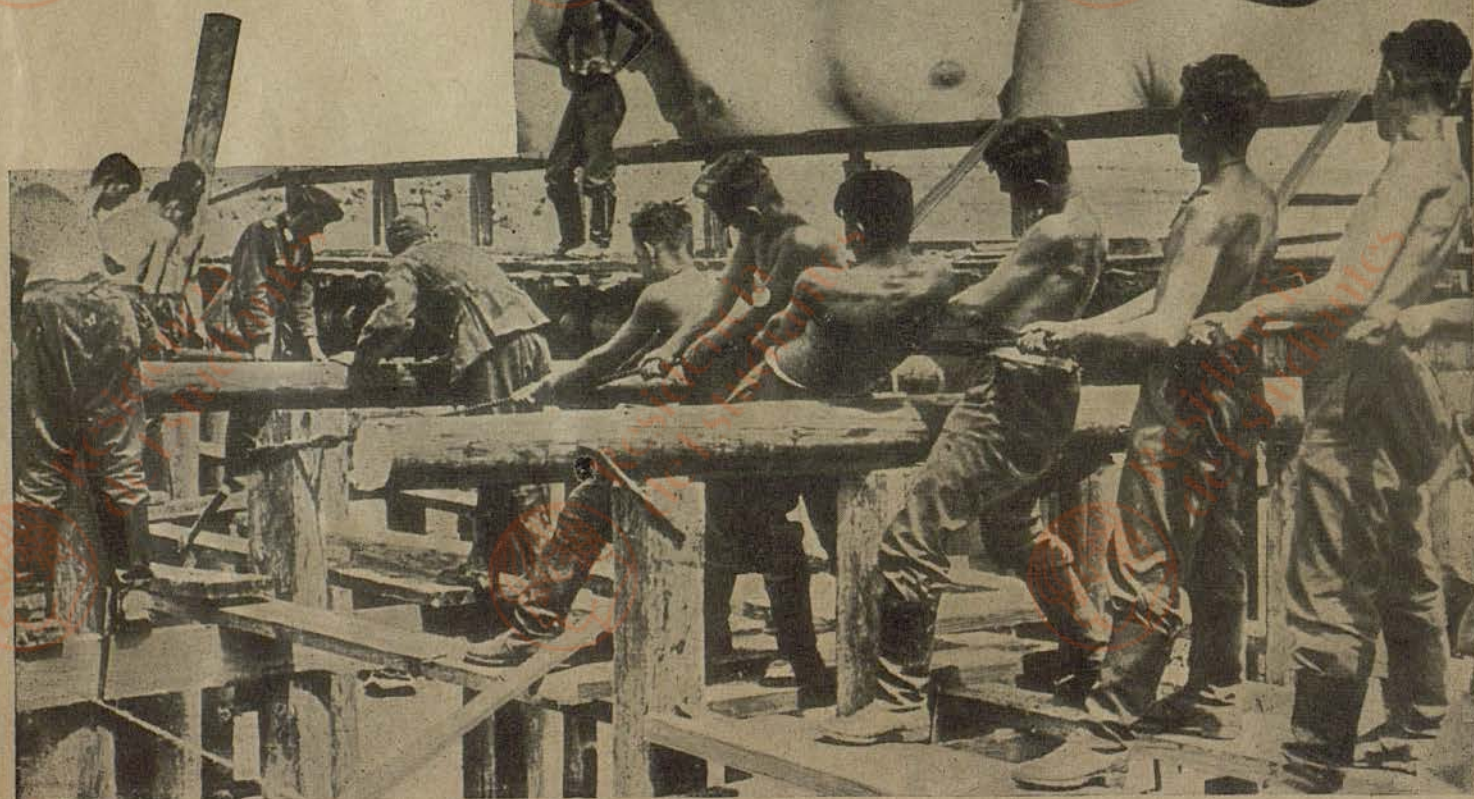
Родината на Трудовата повинност е България, но Германия оцени истинския смисъл на това дѣло и днесъ може да се похвали като първа страна, която превърна трудовата повинност не само въ школа за национално възпитание, но и мощенъ инструментъ на строителство и военна упора

Германска трудова младежъ прави пжтища, тамъ кждето не е имало въобще никакви пжтища

Трудътъ и слънцето сж много добри приятели на тѣлото и душата

Постройка на мостъ: стара страсть на германцитъ

Не е елегантен, но все пак
бръснарски салон . . .

Трудоваци поправят разрушения
отъ войната

Моменти отъ живота и труда на
трудожитъ войски

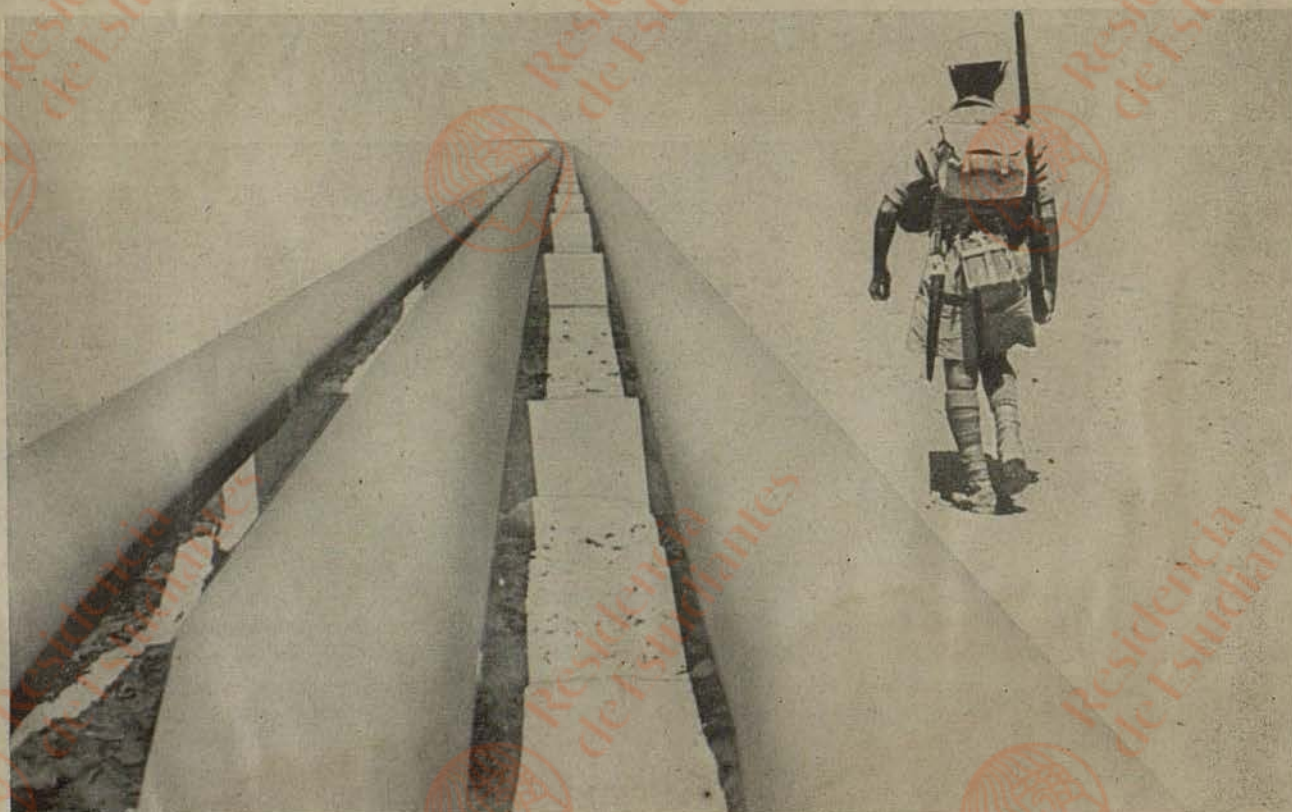

Англо-персийското дружество и британското адмиралтейство през 1914 год., когато британската флота бѣше вече преминала къмъ петролното гориво въ корабитѣ. Това бѣше единъ договоръ, който стоеше въ пълнѣнъ разрѣзъ съ концесията. Предвидениятъ надзоръ на персийското правителство бѣше поставенъ въ рѣшетѣ на двама английски превителствени комисари, а плащанията къмъ държавата — преустановени.

Едва следъ Свѣтовната война шахътъ Риза, комуто Иранъ дължи отново националното си самочувствие, можа да дръзне и да припомни на това петролно дружество, че то не е издължило вноскитѣ си къмъ държавата още отъ 1914 год. Петролното дружество, обаче, смѣтна, че може да излѣзе срещу това искане съ насрещенъ искъ отъ 600.000 фунта, като обезщетение за вреди и загуби причинени отъ турскитѣ разрушения на петролопровода за Абаданъ презъ 1915 год. Този искъ бѣше, въ сѣщность, безъ всѣкакво основание, тъй като англичанитѣ бѣха сами виновни за превръщането на Персия въ военна зона, следъ като нарушиха нейния неутралитетъ. Петролното дружество, застана на становището, че то е частна фирма и, че войната не го интересува, и, че то се придържа къмъ концесионния договоръ, споредъ който Иранъ е задълженъ да пази дружественитѣ инсталации и постройки.

Понеже дружеството отказваше да изпълни задължението си по концесионния договоръ, споредъ

който всѣко недоразумение се разглежда отъ специаленъ арбитраженъ съдъ въ Техеранъ, правителството на шаха не намѣри, въ края на крайщата, никакъвъ другъ изходъ, освенъ да отнеме концесията на дружеството и да замоли О. Н. за посрѣдничество. Тази иранска постѣпка накара свѣтътъ да заговори най-сетне за британската насилническа политика въ Иранъ и, което е най-куриозно, съветскиятъ официозъ „Известия“ тогава даде пълно право на иранската позиция. Дори и лондонскиятъ в. „Таймсъ“ се видѣ принуденъ да обнародва текста на иранската нота (14 декемврий 1932 год.), въ която иранското правителство обосноваваше своето държане спрямо петролното дружество. Нотата обвиняваше Англия и тѣло бвинения се съдържаха въ 9 точки: 1. още при отдаване на концесията е имало изнудване; 2. при пресмѣтане на такситѣ къмъ държавата — измама; 3. при изготвяне баланситѣ на дружеството — мъглявина; 4. презъ време на Свѣтовната война дружеството не е плащало никакви такси къмъ държавата; 5. не е плащало и никакви данѣци; 6. изнасяло е капитали; 7. противъ английската политика съ ценитѣ на петрола (презъ 1923 год. Чърчилъ се хвалѣше, че адмиралтейството било „спестило“ 7,5 милиона англ. лири, благодарение специалнитѣ цени, които петролното дружество му е дало); 8. дружеството е ошетило иранската държавна хазна, чрезъ недостатъчно използване на петролнитѣ залежи и 9. дружеството е отказвало да преговаря съ иранското правителство.

Заради него Иранъ загуби своята независимостъ

Не можеше и да се очаква друго от О. Н. То се оказа безсилно да разреши и този спор. Англия отстъпи едва тогава, когато иранското правителство заплаши, че ще започне преговори с американската фирма „Стандарт Ойл Корпорейшън“.

Днешната война отново съживи англо-иранския спор за петрола. Потопяването на значителен брой английски кораби цистерни не позволява вече на британското адмиралтейство да погълща толкова петрол, както по-рано. Петролното дружество, което в същност е поддържане на адмиралтейството, намали съответно производството на петрол. Естествено, то има интерес да възпрепятства доставката на петрол за силите от Осьта. Този британски интерес, обаче, стои в явен разръз с интересите на Иран, който поведяват по възможност най-висок добив.

Националното възбуждане на иранците изостри твърде много погледа им към подобни противоречия. Това се вижда от един доклад на иранското финансово министерство, в който се казва:

„Според обещанията на петролното дружество, че производството на петрол ще се покачва постоянно, би трябвало да е достигнало вече цифрата 14 милиона тона. Въпреки постоянните напомняния и предупреждения на правителството, производството се намалява от година на година. Според събрани до сега сведения, спадането в производството тази година ще бъде по-голямо, въпреки

нарастналото значение на земното масло и въпреки неотложните нужди на всички страни от петрол и петролни произведения. Срещу протестите и запитванията на правителството, които изпълват цял том, дружеството противопоставя само нелогични извинения“.

По-нататъшното изостряне на англо-иранския конфликт върху петрола, каквото можеше да дойде вследствие намесата на американската петролно дружество „Стандарт Ойл и Со.“, биде отстранено от Англия чрез насилие. Защо, обаче, Англия повика болшевиките? Англичаните бяха върно пресметнали, че силата на шаха почиваше върху противоречията на англо-руските интереси и, че той веднага ще абдикира, когато двете страни се споразумят за обща акция, под предлог за ускорени доставки. Освен това, този акт на насилие, трябваше да се покаже пред очите на американците, верей които Иран имаше особени симпатии, като правен акт (според демократическият схващане за „колективна сигурност“), понеже едностраничното действие на англичаните щеше да се счита като явен акт на насилие.

Иранският народ днес има само една надежда: победата на германското оръжие. Тая победа ще донесе и края на петролната „политика“, както и на всяка друга политика на насилие и ще върне на понятието „политика“ истинския му смисъл, че всяка истинска политика е народностна политика.

Деен Народностен идеализъм

Дейният народностен идеализъм, като проява на човешкия дух, можем да наблюдаваме през всички мигни на времето. Следователно той не е нищо ново. Новото е съзнателното отношение към него и поставянето му за ръководно начало в съзнанието на днешния човек.

Под деен народностен идеализъм разбираме представа за постоянни промени към добро в живота на даден народ и съзнателния принос на личността към осъществяване на тия промени. Съществуването на това понятие винаги можем да открием в живота, дългата и смъртта на нашите предходници, чиито имена са вписани в историческата летопись на всеки народ. Дейният

народностен идеализъм е бил качество на духа и е движил и ръководил всеки народен дейник. Историята отдаваше заслуга на всяка личност, която била успяла да внесе своя съзнателен принос към духовното и материално величие на своя народ. Това съществуващо до наши дни и отношението към дейния народностен идеализъм били индивидуалистично. Материалистическото разбиране отхвърляло това, като се стремело да премести тежестта не върху заслугите на личността, а върху „обективните условия“, при които дадена личност се е родила, живяла и творила.

Днес, при новото мислене, понятието деен народно-

стен идеализъм добива нов облик. То намира своята обусловеност в съществуването на народността (нацията), като био-историческа даденост. Следователно дейният народностен идеализъм не е само качество на лична духовност, а основен двигател на дадена народност. Всяка „съзнаваща народността личност“ става деен радетел на народността, а всяка народност има дейно отношение към живота, и дълото на личността. Историята ни учи, че до сега, дълото почти на никоя утвърдена чрез дълото си личност не е добивала своєвременна оценка и признание. Това е било винаги дълбока лична трагедия. Нищо повече, разцвята на такава личност е будъл за вист, вражда, умраза, борби

и т. н. и е тръбвало да мине твърде много време, да дойдат други поколения с друго съзнание, та чак тогава личността да получи своето признание. Днешното отношение към личност и народност и днешното разбиране за това, не позволяват подобно отношение. Личност и народностна общност съставляват вече съзнателно зависими

една от друга функции и не би могло да се стигне нито до вътрешен мир, нито до цялостно и пълнократно творчество, ако продължаваме да вървим по стария път, който водеха винаги до борба между личност и общност.

Дейният народностен идеализъм тръбва да се оцени в истинския му смисъл, да се на-

мери съответното му място и да се постави в действие. Това понятие ще наложи съзнателна преценка на средствата, целите и задачите на възпитанието, защото, като резултат от неговото въздействие върху развитието на дадена народност, ще дойдат нова духовност, нови производствени отношения и нова нравственост.

Виена като стопански център

След присъединяването на Австрия към германския Райх се говореше за опасността Виена да западне, понеже престана да бъде столица. Но Виена не изгуби творческата си сила.

Разположението на този град и връзките му с югоизточните страни наложи да стане нов стопански център на Райха, след като Германия бѣ засилила през последните десет години търговските си връзки с балканските държави, свър-

зани с Германия чрез удобния превозен път р. Дунавъ.

Стопанското значение и търговските възможности на Виена проличаха в пролетните и есенни панаири, на които излагат почти всички фирми на Райха и преди всичко ония фабрики, които произвеждат необходимите за югоизточните страни земеделски машини, индустриални произведения и пр., въ замѣна на земеделските им произведения. Освен германските предприятия в тия панаири излагат и всички балкански страни, както и много други европейски страни, като Швеция, Финландия, Норвегия, Франция и др., с което се уреди истински европейски панаир в разстояние на няколко години.

Голѣмият успех на виенските панаири се вижда от тазгодишния есенен панаир, който бѣ закрит на 28. септември. Той е бил посетен от 420.000 души, докато миналогодишният е имал само 340.000 посетители. Тази година сѣ дошли на посещение на панаира в Виена около 6.000 чужденци, хиляда души повече, отколкото на предишния. Общото число на изложителните щандове възлизаше на 1.096, на които сѣ излагали 2.226 фирми, от които 439 чуждестранни. Общата площ на панаирните изложения през есента на тази година възлизаше на 74.850 квадратни метра, докато на миналия панаир тази площ е била 72.373 квадратни метра.

Най-голѣм интерес сѣ предизвикали павилионите, в които бѣха изложени „Мѣстни горивни вещества“ и бѣха показани възможностите за тяхната употреба в стопанството.

Досегашните резултати показват, че поржките надминават всички очаквания. Отначало е имало същинско надпреварване главно между югоизточните страни, които сѣ положили всички усилия да осигурят своите покупки и същевременно да предложат и пласират своите произведения.

Увеличаващият се постоянно интерес към виенските пролетни и есенни панаири, както и растящото число на посетителите показват, че Виена е в състояние да изпълни своята нова за-

Foto: PK. Luthge-Scherl

Заповѣдь за атака

дача — да бжде връзка между срѣдна и юго-източна Европа, и то не само въ културно, но и въ стопанско отношение. Това успѣшно търговско сътрудничество ще подпомогне още повече новото

уреждане на европейското стопанство, ще даде новъ импулсъ на стокообмѣна и ще разкрие нови възможности за интензивиране на вътрешнитѣ стопанства на отдѣлнитѣ страни.

Цигарениятъ въпросъ

Когато нѣкой чужденецъ дойде въ Берлинъ, напразно ще търси да открие следи отъ войната. Може би ще поиска да открие най-напредъ следи отъ „грамаднитѣ“ английски бомбардировки, обаче, това нѣма да му се отдаде. Бранденбургската врата е на мѣстото си, Райхстагътъ все така унесено извишава своя куполъ, а въ северната и южна частъ на града, както и изъ многобройнитѣ берлински предградия фабричнитѣ кумини димятъ и съ това опровергаватъ лъжитѣ на чуждата пропаганда. За войната говорятъ само сивитѣ униформи на войницитѣ и дългитѣ опашки отъ хора предъ магазинитѣ

за цигари. Такива опашки се виждатъ всѣки день между 9 и 11 ч. преди обѣдъ и 4 и 5 ч. следъ обѣдъ. Това налага известенъ погледъ върху състоянието на цигарения въпросъ.

Преди Свѣтовната война въ Германия сж се падали срѣдно на глава 170 изпушени цигари за година. Отъ тогава започва постоянно повишаване въ консумацията на цигаритѣ. Презъ 1940 год. тютюно-пушенето се засилва извънредно много и годишно на човѣкъ се вече падатъ по 840 изпушени цигари. Това, безъ съмнение, е рекордна цифра която може да се обясни съ нервността, която съ-

Foto: Atlantik

Германски офицери посещаватъ военна хлѣбопекарница и провѣряватъ войншикия хлѣбъ

пътствува всяка война. Тукъ искаме да изброимъ нѣкои отъ причинитѣ които непосредствено тласнаха консумацията на тютюнъ къмъ увеличаване. На първо мѣсто трѣбва да се изтъкне, както вече споменахме, нервността на настоящето; вънъ отъ това, следъ като английската блокада спрѣ презокеанскитѣ доставки на пури и тютюнъ за пури, по-голяма частъ отъ пушачитѣ започнаха да пушатъ цигари. На трето мѣсто идва и обстоятелството, че малкитѣ колетчета, които вътрешността на Германия изпраща за войницитѣ на фронта, сж пълни предимно съ цигари.

Докато консумацията на цигари се е увеличила съ 100%, производството на цигари, обаче, се е увеличило едвамъ съ 25%. Понастоящемъ не могатъ да се строятъ нови фабрики за цигари и не може да се произвеждатъ нови машини. Вънъ отъ това, производството на цигари не може да се увеличи поради транспортни затруднения: суровитѣ тютюни на балканскитѣ страни не могатъ да бждатъ доставяни въ голѣми количества, понеже влаковетѣ се използватъ за оенно-важни цели.

При това положение, трѣбва да се очаква, че все пакъ би трѣбвало да има цигари, за да се задоволятъ отчасти нуждитѣ на пушачитѣ. Голѣмиятъ недостигъ отъ цигари въ градоветѣ се чувствува осезателно и заради това, че отъ общото производство на цигари 40—50% се отдѣлятъ за войската. Новото увеличение на данъка върху цигаритѣ не се прави по фискални причини. Поскъпването на цигаритѣ се прави съзнателно и преднамѣрено, за да се намали по тоя начинъ тѣхната вътрешна консумация. Не е изключено данѣцитѣ да бждатъ увеличени още повече. (Цигаритѣ, които войницитѣ получаватъ на фронта сж освободени отъ данѣци.) Съ тѣзи мѣрки се цели да се противодействува на извънредно нарастналата консумация на цигари, понеже производството на цигари нѣма да бжде засилено. Тѣзи мѣрки, въпрѣки всичко, съставляватъ и частъ отъ програмата на националъ-социалиститѣ, що се касае за здравната политика на режима. Когато изчезнатъ опаскитѣ предъ цигаренитѣ трафици и къшкови, тогава всеки ще почувствува въздействието на нововведенитѣ данѣчни мѣрки.

Репортажъ

Нощта на сивитѣ вълци

отъ военния дописникъ Харалдъ Бунгъ

— Да, англичанинътъ усложнява задачата ни много повече, отколкото въ началото на войната! Пази си кожата. Касае се до въпроса: или — или! Впрочемъ, той разбира много добре тази работа. Прави всекакви опити да ни отстрани, но нѣма да успѣе!

— Тревога!

— На, пакъ навънъ!

— Пазна ли ги?

Комендантътъ е отново въ кулата и подводницата, като камъкъ, се спуска, макаръ да не и се искаше.

— Има ли водни бомби? Ще дойде ли Томи да ги хвърли? Шумътъ отъ витлата се увеличава. Ясно се дочува ритмично-свѣтливиятъ ударъ. Отъ къде ли ще дойде първата бомба? Дали капитанътъ е разпозналъ точно позицията?

Страшни минути, може би най-ужаснитѣ. Полека, тихо, спокойно, подводницата се плъзна. Разбира се, тя не може да бездействува!

Въ дълбочината! Надолу!

Нейното тихо бръмчене не се чува навънъ, а при движението на морето — още по-малко.

„Пълна тишина въ подводницата!“ — гласѣше заповѣдта на коменданта. Единъ отъ огняритѣ, токущо смѣненъ, хърка въ помещението върху носа на лодката, но, да го оставима, тѣ не го чуватъ! Двама други, които още не знаятъ що е водна бомба,

се забавляватъ съвсемъ спокойно въ каютата, като че ли нищо нѣма.

Първата водна бомба!

Тамъ изтрещѣ вече първата водна бомба: неприятно чувство! Човѣкъ неволно поклаща глава. Подводницата се разлюлѣ, но нищо не и стана. Всичко се движи съ напрежение.

Морянитѣ се споглеждатъ, трѣпнатъ, но въпрѣки това, тѣ се опитватъ да се смѣятъ.

Ето и следващитѣ три: една следъ друга! И пакъ тѣзи проклетѣ разтрѣсващи удари! Че елате още по-близо! Още една серия, но сега четири!

— Случи ли се нѣщо?

— Не!

Пауза. Следва нова серия...

Глухо и пронизателно звучатъ детонациитѣ предъ подводницата. Страшно е, но... тѣ сж вече далече.

Така продължава повече отъ единъ часъ. Презъ това време дойде новъ изтрѣбителъ, но човѣкъ постепенно привиква на бомбената гърмотевица.

Въ централата сж прикѣпнали заедно подофицерътъ лодкарътъ, кормчията, инженеръ-ръководителятъ и коменданта.

Капакътъ на зрителната търба не е нѣщо въ редъ. По лѣскавия сребристъ металенъ стълбъ на шахтата постоянно тече и капе. Водата напират навътре. Въ свѣтлината на електрическата крушка

водните капки падат и се премѣтат като блестящи скъпоценни перли. Подводницата едвам се помръдва отъ положението си и, само отъ време на време потръпва, като неспокоенъ конъ върху хиподрома, въ очакване на надбѣгването.

Славо Богу! Загубиха следитѣ ни! Неиде далече още буботятъ трѣсци на водни бомби. Почти два часа продължава това.

Командантътъ е заповѣдалъ новъ курсъ. Моряцитѣ облекчено въздъхватъ, но сж все още подъ тясостта на напрежението.

Най-после!

— На далекогледа!

Впрочемъ, кжде ли може да бжде конвой?

— Излизане отъ водата!

Атлантикътъ показва своя лъскавъ грѣбъ. Безкрайна ширъ, по която все пакъ се носятъ тъенитѣ на далечна детонация. Кжде ли сж малчуганитѣ?

Настѣпва нощъ. Съ „две машини напредъ“, преследваме цѣлата кавалкада.

Трима срещу неприятеля.

Това става презъ нощта. Може би ще се натъкнемъ на Томи, който стои нѣкжде малко въ страни. Ахъ да, сега едно торпедо: Напраздно разрушителитѣ ни търсятъ. На другия край, задъ хоризонта, два пжти се свѣтна. Грамаденъ пожаръ извиси огненитѣ си езици къмъ небето. Безброй искри се пръскатъ, задавено бухти тая огнена пастъ. Безъ съмнение, това е параходъ-цистерна.

Когато месецътъ най-сетне се появи, сивитѣ морски вълци бѣха три: три подводници!

Блѣсъкътъ отъ пожара върху парахода-цистерна блѣсти върху вълнуващото се море и багри пѣнящитѣ се вълни. Какъ красиво сж изрѣзани силуетитѣ на неприятелскитѣ кораби!

Настѣпва денътъ. Тритѣ сиви морски вълци упорито преследватъ разтревожения конвой. Въпрѣки многото бомби, не се случи нищо лошо. Малко покъсно се забеляза, че на едната подводница е повреденъ далекогледа. Да, но на борда има още два. Само да не се проявява малодушие! Да нѣма страхъ! Между Впрочемъ подводницитѣ се увеличаватъ. Като вълци, около тлѣсто стадо, тѣпълишкомъ се доближаватъ. Слънцето клони на залѣзъ, а никой не усѣти какъ се измина деня.

Небесни Боже, каква плячка! Струва си труда! Като спокойно, безмълвно стадо отъ крави, крепнали се на сочна паша, едвамъ помръдватъ грѣбъ огромнитѣ параходи, които носятъ тежки товари за Англия. Да не бѣха тѣзи проклети овчарски кучета, изстребителитѣ, какъвъ хубавъ ловъ ще падне! Но въпрѣки всичко, тѣ трѣбва да бждатъ унищожени, на пукъ на Чърчилъ, който нареди да се построятъ тия корвети, за да се „отстранѣла опасността отъ германскитѣ подводници.“ Чакайте, братлета! Ще си премѣримъ силитѣ!

Боятъ.

Сивитѣ вълци се приближаватъ. Пръвъ изстрелъ и първа огнена свѣткавица! Отекна детонация. Блѣсна свѣтлина на прожекторъ и показва пжтя на гранатитѣ. Бѣсна канонада отъ изстрели. Докато неприятелътъ напраздно търси дръзкитѣ напада-

тели, другъ отъ другаритѣ идва и започва да стреля при това великолепно освѣтление. Тамъ неприятелътъ блуждае. Помощнитѣ крайцери не знаятъ отъ кжде собствено да започнатъ. Тѣ не могатъ да разпознаятъ подводницитѣ и хвърлятъ всичкитѣ си сръдства въ страхотното сражение безъ всѣкакъвъ смисълъ. Новъ факелъ блѣсна и озари нощта, чиито отчаянъ ревъ не стихваше. Следъ това другъ, трети... незабравима картина, страхотна симфония отъ огнь, димъ и грохотъ! Транспортнитѣ параходи се задрѣстватъ и се ломятъ като крехки парчета дърво. Морето е превърнато въ бѣсно бойно поле, озарено отъ пламъци и жълто-синята свѣтлина на прожекторитѣ. На тая картина дори и Посейдонъ би завидѣлъ. Въ ярка свѣтлина просвѣтватъ дулата на неприятелската отбрана. Настѣпватъ адски трѣсци и следъ нѣколко мига по повърхността на развълнуваното море не се вижда нищо друго, освенъ останки отъ неприятелската флота, движещи се рунни, безпомощни лодки и тукъ-тамъ нѣкой отъ сивитѣ морски вълци.

Резултатътъ:

„Нашитѣ подводници нападнаха на... единъ неприятелски конвой и унищожиха 14 параходи съ общо 34.000 бр. р. т. Отъ германска страна не сж дадени никакви жертви.“

Фото: Schert

Грижи за испанскитѣ ранени войници. Момичета отъ организацията „Съюзъ на германскитѣ момичета“ посѣщаватъ раненитѣ испанци отъ „Синята дивизия“.

КУЛТУРЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ

Агфаколоръ

новият германски начинъ за обработка на цвѣтния филмъ

Неотавнашната премиера на първия германски цвѣтенъ филмъ „Женитъ сж все пакъ по-добри дипломати“, съ Марика Рьокъ, постигна пълненъ успѣхъ. Филмътъ е снетъ отъ филмовото дружество „Уфа“. Единодушно бѣ одобрена не само играта на артиститъ и действието на филма, но и цвѣтната картина, която иде да замѣсти картината отъ обикновения филмъ. Развитието на оцвѣтената филмова картина достигна степенъ, която удивлява.

Допускаме, че нашитъ читатели биха се интересували да научатъ нѣщо за техническото производство на този новъ германски цвѣтенъ филмъ, затова влѣзохме въ връзка съ единъ отъ откривателитъ на германския начинъ на обработка, д-ръ В. Шнайдеръ, който ни постави на разположение следнитъ интересни нѣща!

Въпрѣки голѣмата изобретателностъ и множество патенти въ областта на цвѣтната фотография, въ областта на цвѣтния филмъ до сега си е пробилъ пжтъ само Техниколора, начинъ на обработване, който се практикува въ С.-А. Щати. При този начинъ на обработка цвѣтни ленти, се въртятъ три отдѣлни филми презъ една специална камера.

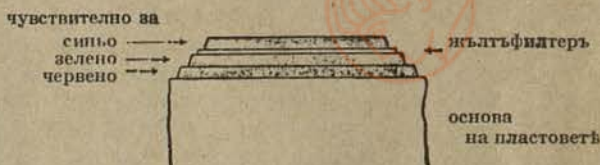
„Агфа“ (И. Г. Фарбениндустри) създаде новъ начинъ на обработване, който почти не се различава при приложението си отъ този на неоцвѣтения филмъ. Затова той може да се приготвя отъ филмовата индустрия безъ сжществени специални обзавеждания.

При „Агфаколора“ се използва за снимане само една единствена филмова лента, която се освѣтява (експонира), като единъ неоцвѣтенъ филмъ, въ съвсемъ нормална кинокамера. Освѣтениятъ филмъ се проявява съ специаленъ проявителъ по сжщия начинъ, както и неоцвѣтенитъ филми, а следъ това се избледнява и фиксира.

„Агфаколоръ“ е чистъ германски начинъ на обработване и

почива, въ края на крайщата, върху принципа на хромогенното промиване, което бѣ открито отъ Хомолка и особено отъ д-ръ Рудолфъ Фишеръ (1911 г.). Осжществяването на чистотата на проникването (дифузия на

него — зелена и най-горниятъ — синя. Между синия и зебеня пластове се намира жълтъ филтърь. Тѣзи три различни чувствителни пластове съдържатъ, при изработването на една естествена цвѣтна картина, необходимитъ

Схематически одразъ на трипластния филмъ

свѣтлината), съставлява важна основа за новия начинъ на цвѣтно обработване, което се вижда отъ самата конструкция на Агфаколорфилма, който външно не се различава отъ обикновения неоцвѣтенъ филмъ.

Въпрѣки това, тукъ имаме работа съ единъ пластъ, който не е дори 0,02 мм. дебелъ, и се състои отъ четири отдѣлни пластове, здраво свързани помежду си. Най-долниятъ има червена чувствителностъ, следващиятъ надъ

по начало цвѣтни вещества. Значи още презъ време на снемането, и при промиването червеночувствителната пластинка при освѣтяване дава синьо-зелено; зеленочувствителната пластинка дава пурпурно, а въ синьочувствителната пластинка, цвѣтното вещество дава жълто.

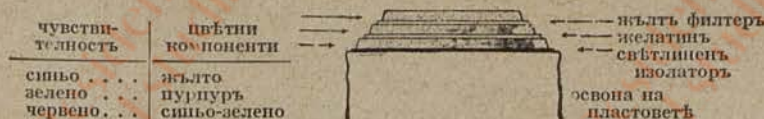
Понеже всѣка отдѣлна пластинка има дебелина само около една петхилядна частъ, то не е допустимо щото намиращитъ се вътре компоненти отъ цвѣтни

вещества да пропускат помежду си, защото въ противен случай веднага биха се появили цвятни фалшификации.

Заслугата на Агфа не се състои само въ това, че тя разреши тази

стрия и съ това дава възможност за развитие на германския цвятен филмъ.

Материялът за пръв път бѣ пробванъ презъ 1931 год. отъ германската филмова индустрия,

Схематически образъ на Агфаколорфилмъ

трудна проблема за дифузното препятствие, но и защото създаде чрезъ усъвършенствуване на негативно-позитивния процесъ единъ материалъ, който поради своята простота може направо да се преработи отъ филмовата индустрия

който си проби път много бърже. Отъ него бѣха произведени голѣмо число пропагандни и културни филми, както и голѣмъ брой филми за игра. Въ приготвянето се намиратъ още много други.

Начинътъ „Агфаколоръ“ можа да бѣде значително подобренъ презъ последно време относно предаване цѣтоте и чувствителностъ. Практически чувствителността не отстъпва много на обикновения филмъ; достатъчна е една прониканостъ отъ 3.500 до 5.000 лука, която допуска една напълно свободна игра на артиста.

Готовото копие отъ Агфаколорфилмъ, представлява отъ себе си филмова лента въ общоприетъ размѣръ, при която всѣко поле на картината съдържа вмѣсто неочѣтена картина, картина съ естествени цвятни тонове, а сжщо така записва и звука. Тази лента отъ картини може да бѣде показана безъ промѣна отъ всѣка предавателна апаратура.

Изкуство и Критика

Литература

Горжества

Награди за литература и художество

Младежта дѣри добрата книга

Ржководството на младежта въ Германия бѣ устроило въ Виена единъ малъкъ съборъ, посветенъ на младежта и книгата. Многобройни автори, издатели и лектори сж имали случай да разгледатъ подробно всички злободневни въпроси на младежката книжнина. Срещу схващането, че младежта днесъ чела по-малко отколкото по-рано, се изказа решително д-ръ Денхардтъ. На ржка съ убедителни примѣри той доказа, че тъкмо обратното се установява днесъ. Въ единъ малъкъ германски градъ за година време, при наличностъ на 3.000 книги и при 1.500 млади читатели, били отбелязани 15.500 вземания на книги за домашенъ прочитъ. Добрата младежка книга е най-дирениятъ другаръ на германската младежъ — това било заключението.

Поетически кръжець въ залцбургъ

Въ Залцбургъ е образуванъ поетически кръжець. Членовеѣ на кръжеца за пръвъ път сж излъзли предъ обществото презъ седмицата на книгата. Карлъ Шпрингенишмидтъ изтъкна целъта на кръжеца: желае се обединението въ тоя кръжець на всички германски писатели, които сж свързани съ художествения животъ на Залцбургъ. Родните и съседните на областта писатели трѣбва да бждатъ великодушно поощрявани, да се подпомагатъ млади дарования и особено да се бди надъ дѣлото на поета Георгъ Тракълъ, падналъ презъ Свѣтовната война. Тракълъ е роденъ въ Залцбургъ и по поетическо значение и лична сждба има много общо съ българския поетъ Димчо Дебеляновъ, загиналъ сжщо презъ Свѣтовна та война.

Литературната награда Дитрихъ-Екартъ на градъ Хамбургъ е раздадена по равно на професоръ д-ръ Адолфъ Бартелсъ и на Хансъ Бауманъ, а наградата за художество „Римъ“ — на германското м-во на науката, възпитанието и народното образование — на Оскаръ Крайбихъ, художникъ и графикъ.

Адолфъ Бартелсъ има задъ себе си дългогодишна творческа дейностъ въ областта на литературната наука. Неговото жизнено дѣло бѣ насочено срещу господстващото схващане въ литературата преди десетилѣтия и бѣ остро порицавано отъ най-засегнатитѣ — евреитѣ литератори въ Германия. Сега неговото дѣло е съставна частъ отъ германската духовна история. Негово главно съчинение е тритомната му история на литературата, която обхваща около 3.000 страници, което сега надхвърля силата на единъ човѣкъ. Къмъ нея се прибавятъ многобройни единични изследвания върху литературата

през последните петдесет години. Той посвещава особено голямо внимание на своя земляк Фридрих Хебел, за да ни изведе до ново познание на неговото значение в германската литература. Той ни дава интересен критичен портрет на Лесинг, дето ни предупреждава нито да надценяваме нито да подценяваме тоя именит германски писател и мислител. Бартелс тегли и ясна граница между германска и еврейска книжнина. Не всички, обаче, знаят че Бартелс е и автор на лирика и романи. Така че той заслужено получава наградата. Прочее, Фюрерът още през 1937 г. отличи проф. д-ръ Адолф Бартелс с орела-герб на Германския Райх.

Ханс Бауман е гласът на новата младеж. Сам той не е навършил още тридесет години. Пъсните му живят вече почти като народни без неговото име. Бауман е написал и мелодията към тях. Неговата лирика принадлежи към най-силната на нашето време. Тя е изразител на волята и духовната жизнена съдържимост на германската младеж. Стиховете му са посветени предимно на селянина и войника, образци на мъжествена дейтелност. Те са не само носители на идея, но живи образи, в които най-много се чувствува силата на един народ. Лириката Бауман се наложи скоро и като драматичен творец. Лиричния език придава тържественост на драмата му. Той се стреми към образен език и към висока нравственост.

Оскар Крайбих е художник от Судетската област. Особено изпъкна с две картини през есенната изложба. Той е живо и свежо дарование.

Паметник за падналите въ крит

Художникът Антон Холцмюлер, от Карлсруе, който се е сражавал като парашутист въ Крит, по заповед на своя командир е започнал един паметник за падналите си другари въ деня, въ който са приключили боевете.

Паметникът се издига недалече от Канея, върху едно възвишение посрѣд лозята. Още от морето се вижда грамадният каменен стълб с германския герб и с върхлитащ орел, символ на парашутистите. През лозята водят многобройни стълби и стъпала към паметника. Общата му височина е тринадесет и половина метра, от които орелът заема 5.40 м. Простият надпис гласи: „Вам покойници принадлежи благодарността, вам, които далече от родината, върни на вашата клетва дадохте живота за нашата Велика Германия. За напомниме на всички, които пребивават тук.“

Дом за писатели

Близу до град Брауншвайг се намира дворецът Вендхаузен, към който принадлежи сравнително голямо пространство земя. Брауншвайгската община е закупила и двореца и земята. Той ще бъде пригоден за гости и ще служи също за пре-

стой на заслужили германски писатели.

Нов театър въ Мюнхен

Развитието на мюнхенския театрален живот, видим белег за което е всекидневната бърза разпродажба на билетите, отдавна изискваше нови театрални зали, за да бъдат задоволени културните нужди на все по-широки кръгове от народа. Въ продължение на девет месеци известната зала Колосеум бѣ превърната въ театър, с над 900 мѣста. Пред просторната и технически превъзходно подредена сцена бѣ изградено мѣсто за оркестър. Целта на новия театър не е да конкурира с останалите мюнхенски театри, а да ги допълва. Колосеумтеатър е предназначен за твория народ, значи един истински театър за народа. Освен това, театърът полага особени грижи за войската и ранените. Ръководството на театъра е повѣрено на държавния артист Константин Делкроа.

Марика Рокк
въ цветния
филм „Жените
са все пакъ
по-добри
дипломати“

812-3
Marika Röck

Стихотворения

Раздѣла

отъ Ото Паустъ

Сърдцето бие въ ударъ бръзъ и ясенъ,
и ето ме внезапно просвѣтленъ,
отново ножъ и пушка азъ понасямъ,
войникъ въвъ младъ и свѣтълъ, слънчевъ дець.

Ахъ, майко, жено, сестро, кой ли знае
отъ васъ, какво вълнува мжжика грѣдь?
Какъ знамето плющи и какъ ухае?
Живѣе който е готовъ на смъртъ.

Затуй, кажете въ тая утринъ сния
довикдане отъ пжтната врата.
Бждете горди, ако въ бой загина —

зове ме въ бой на знамето честъта.
Но, дето и да ме покрѣи прѣстѣта,
ще бжда стражъ на моята родина!

Ото Паустъ е роденъ на 27. май 1897 г. Презъ Свѣт-
товната война билъ доброволецъ. Раненъ. Живо
участие въ национал-социалистическото движение.
Отъ 1935. редакторъ на седмичника „Универсумъ“
и на месечното списание „Нова Германия. Известенъ
е преди всичко съ трилогията си „Народъ въ огънь“
(1934), „Нация въ нѹжда“ (1936) и „Земя и
свѣтлина“ (1937). Писалъ е драмата „Пжтъ къмъ
утре“ и стихотворната сбирка „Нѣмски стихове“
(1936). „Раздѣла“ е писано презъ есеньта 1939 г.

„Нова Европа“

Периодична библиотека за държавно-стопански
проблеми на новия редъ, подъ редакцията на проф.
д-ръ Л. Владикинъ, ул. „Гладстонъ“ 18-а, Софѣя.

Видниятъ софѣйски професоръ д-ръ Любомиръ
Владикинъ е ималъ щастливата идея да положи
начало на една библиотека, чиято задача е да запоз-
нава мислящия свѣтъ въ България съ проблемитъ на
новия европейски редъ. Библиотеката е обявила
издаването на 6 отдѣлни книги, три отъ които сж
вече изгзали, а именно:

1. Революция на мисленето. — Духовнитъ
основи на Нова Европа, отъ д-ръ Ото Дитрихъ

Вили Фричъзъ отъ цвѣтния филмъ „Женитъ сж все
накъ по-добри дипломати“

2. Национал-социалистическо трудово
право, отъ проф. Волфгангъ Зибертъ.

и

3. Философски основи на национал-социа-
лизма. — Личностъ и общностъ, отъ д-ръ Ото
Дитрихъ.

И двамата автори сж твърде известни въ Гер-
мания и тѣхното мѣсто въ държава и партия сж
гаранция, че въ своитъ схващания изразяватъ на-
стина национал-социалистическото разбиране,
както по отношение правнитъ основи и правната
организация на германския трудъ, така и по отно-
шение голѣмитъ проблеми на времето изъ областъта
на цѣлостния духовенъ животъ на човѣка. Безъ да
изчерпватъ до край въпроситъ отъ правно, философ-
ско и социологично естество, тѣзи три книги сж
три лжча въ мрака на съвременното мислене и сочатъ
бждеция пжтъ по който ще трѣгне духовното и
правно развитието на националната общностъ. Като
начало на единъ опитъ да се преоценятъ понятията
и резултатитъ отъ миналото и да се посочатъ
пжтищата за бждащето, тѣзи три книги сж
достатѣченъ поводъ за всяка честна мисль да
получи импулъсъ отъ тѣхъ и да направи първата
смагла крачка по новия пжтъ на човѣшкото мислене
и къмъ новитъ форми на живота изобицо.

PK. Knudsen-Scherl

Макаръ и раненъ, той продължава борбата

Редакция и издателство „Fremdsprachendienst“ Verlags-GmbH., Berlin W 8, Friedrichstr. 194
Druck der Weltsprachendruckerei August Pries GmbH. in Leipzig